

Cuprins

S-a apucat din nou de băut	7
O zeiță asiro-babiloniană însărcinată	24
Cioara	37
Litera dinăuntru bananei	39
Numele ei e Zarpandit	47
Disperare ! Disperare ! Disperare !	50
Vin vechi în sticle noi	65
Litere în delir	73
Barza	81
Nou-venit pe Noul Continent	83
Colegii de apartament	95
Alegre și agonia	110
Americani !!!	121
Gătind întruna	129
Otrava din tortul cu ciocolată	134
<i>Las tías</i>	149
E fată !	156
„Normal“ – antonimul	169
Scursurile	180
Gaura	188
Zahra și Omida Iggy	194
Foc fără fum	210
Pomana reggae	217
Iarna	224
Durere de chacără	243

Nevoia de liniște și limpezire	248
Privește heringul la reflux	255
Un talent latent se trezește	259
Zeița neolitică	266
Cupidon și mecanica cuantică	274
Tentativă de declarare a iubirii – II	281
Tentativă de declarare a iubirii – III	285
Păsări asemenea	295
Numărul zero	297
Fuși de clipă !	302
Semnificant fără semnificat	310
O idee despre iad	318
Conversație în așternut	322
Să-ți distrugi propriul penaj	325
Eternul furnizor de linguri	327
Cină cu porțelanuri chinezești	334
Greșeli gramaticale	337
Perfecțiunea imposibilă	345
Sfatul Oracolului din Delphi	351
Gura flămândă din mine	367
Un pod între	373

O zeiță asiro-babiloniană însărcinată

Pe dinăuntru, clădirea avea un miros ciudat. Nu puteai spune că era plăcut, dar nu era nici urât. Un miros de vechi numai al ei, care însemna că avea, după cum pretindea Gail, o poveste veche numai a ei. Îi plăceau poveștile de genul ăla.

Se mutaseră acolo la începutul verii.

Se mutaseră la începutul verii, aducând cu ei mult mai multe lucruri decât avuseseră de gând inițial, printre care cel mai simplu mobilier, constând dintr-un pat dublu, două birouri din lemn de stejar și un scrin de bambus, și apoi restul: câteva mii de CD-uri (ale lui Ömer), patru filtre de cafea diferite (ale lui Ömer, deși mai mult ca un tribut adus zilelor de odinioară, când stomacul lui încă funcționa), tămâie de toate felurile (a lui Gail), pachete și punguțe cu plante-mirodenii-ierburi medicinale-ceaiuri (ale lui Gail), o mulțime de fotografii cu zeițe, una dintre ele cu barbă (ale lui Gail, fără nici o îndoială), o colecție de linguri de argint (ale lui Gail, fără absolut nici o îndoială), apoi cărți (ale lui Ömer), cărți (ale lui Gail) și iar cărți... și un anunț public în turcă, folosit pe feriboturile din Istanbul pe la sfârșitul anilor '20, care le interzicea pasagerilor să scuipe. Ömer îl modificase puțin, îl făcuse mai poetic și îl venera ca pe mottoul plin de înțelepciune sclipitoare al vieții sale:

O, pasageri, nu scuipați niciodată pe feribotul care vă poartă!

La început, Ömer și Gail căzuseră de acord într-un unison ostentativ să nu ia nimic cu ei, literalmente **nimic**, doar

eurile lor umile și muritoare și cele două pisici persane (deși, până în ultima clipă, Ömer sperase în secret că aveau să fie lăsate și ele în urmă).

Hotărâseră cu stoicism să se mute într-o casă cu desăvârșire goală și, odată ajunși acolo, să o ia de la capăt, *ușori ca un fulg*. Era un plan grozav, simplu, dar plin de entuziasm. Ömer se dezlănțuise într-un discurs sclipitor asupra strămoșilor de mult uitați ai turcilor, risipiți pe undeva prin stepele Asiei Centrale, unde duceau o viață nomadă și șamanică fericită cu mult înainte să ajungă pe pământul care avea să devină Turcia zilelor noastre, și încheiase exprimându-și regretul profund că undeva, de-a lungul istoriei lor, își pierduseră spiritul aventuros și aleseseră în schimb să se așeze într-un loc, doar pentru a rămâne în urmă în cursa nebunească a civilizației. Nomazii erau nobili și neobosiți. Nu erau nici intoxicați de doctrina unui „viitor mai bun“, care se îndopa cu pofta nesățioasă a consumului capitalist, nici prinși în capcana unui fetișism-solid-de-modăveche, care pretindea să strângi grămadă vestigiile sentimentale ale unui trecut lipsit de sentimentalism. Pe șaua calului unui nomad nu era loc pentru *memento mori*, albume de familie, fotografii din copilărie, scrisori de dragoste sau jurnale adolescentine – toate moarte de mult, însă niciodată lăsate să se odihnească în pace. Nu, nici unul dintre aceste lanțuri solide. Doar o libertate care își merita numele, extrem de pură și de simplă, putea călări pe calul unui nomad.

La câteva zile după acest discurs, pe când Ömer se chinuia să facă loc unui citat pe care îl scosese cândva dintr-o carte, un citat care trebuie să fi avut mai multă noimă pe atunci decât avea acum, prin labirintul de paragrafe care trebuia să ia forma celui de-al doilea capitol al lucrării sale, ușa s-a trântit de perete și o cutie pe roți, de o formă nedefinită, s-a strecurat înăuntru, urmată de Gail, urmată de pisică, urmată la rândul ei de motan.

— Asta cu ce mai e?

— O, săpunuri și tot felul de chestii din astea. Nu cine știe ce...

Nici o obiecție. Nomazii își luau săpunuri cu ei, nu-i așa? Iar dacă puteau să-și ia săpunuri, nu vedea nici un rău dacă

își luau și câteva CD-uri. Asta se întâmplase marți dimineață. Până să se încheie ziua, au urmat și alte lucruri neprețuite, bunuri prea dragi ca să fie lăsate în urmă s-au strecurat în Cutia cu Excepții, iar când n-a mai fost loc în ea, au făcut pur și simplu o nouă cutie. Cu cât se lungea lista cu lucruri excepționale, cu atât creștea numărul cutiilor care trebuiau cărate în viața lor nouă-nouă și *ușoară ca un fulg*. Vineri căutau deja o firmă de transporturi. Au ales-o pe prima, cea mai mică și cea mai ieftină, care s-a ivit. Întâmplător, numele ei era *Firma de Furgonete Calul în Galop*.

*

Amușinând în continuare clădirea, Ömer se îndreptă spre căsuțele poștale de la intrare și cercetă atent toate numele de familie scrise pe plăcuțe până când, în cele din urmă, îl descoperi pe-al lui. Iată-l... însă fără puncte ! Dacă Gail, care numai Dumnezeu știe ce făcea în momentul ăla la etajul al patrulea, ar fi știut că își petrecea timpul de după băută aici, meditănd la faptul că numele lui de familie nu avea puncte și că era mult prea lung ca să încapă pe plăcuța unei cutii poștale, ar fi râs amar și ar fi interpretat întreaga scenă ca pe un alt exemplu al spaimei de castrare. Bărbații, susținea ea cu infatuare, erau îngroziți de ideea de a-și pierde numele mult mai mult decât femeile, care cunoșteau volatilitatea numelor de familie încă din copilărie.

Oare asta era motivul pentru care nu voise ca numele ei de familie să fie scris acolo? Ömer Özsipahioğlu nu era în stare să reflecteze la o asemenea problemă în momentul ăla. Deschise cutia poștală și trase afară un teanc de corespondență. Erau aceleași tâmpenii dintotdeauna : reclame la reduceri, fluturași, oferte de carduri de credit curgând din toate părțile. În teanc erau și un catalog de la o librărie din apropiere, cel de-al doilea număr din *FĂRĂ DURERE NU SIMȚI CĂ TRĂIEȘTI*, ziarul ultranihilist al unei adunături superconfuze de DJ cu preferințe muzicale incredibil de antagonice, dar toate post-punk – un ziar la care Ömer se abonase pe un an, deși știa prea bine că publicația n-avea să reziste

atât. Dar pentru că șansele sale de supraviețuire erau atât de mici, ziarul le oferea în fiecare lună cititorilor săi o bucurie suplimentară, când primeau noul număr și vedeau că într-adevăr reușise din nou să apară!

Sub ziar erau iarăși mai multe reclame și un plic pentru un oarecare... un oarecare *Zarpandit*...?! De obicei, Ömer îi înmâna toate plicurile trimise pe adresa greșită unui bărbat scund și sfrijit, care se întâmpla să fie cel mai apatic coreean din lume și de asemenea portarul lor, însă plicul ăsta avea scris pe el numele de familie al lui Gail.

Oare Gail mai avea un alt nume?

Dintr-odată, întrebarea aceea presantă, pe care cel mai adesea evita să și-o pună, se năpusti înapoi și puse stăpânire pe mintea lui. *Cât de bine își cunoștea soția?* Descoperirea secretelor îngropate dintre ei era oare doar o chestiune de timp sau era esențialmente, realmente, epistemologic imposibilă, chiar dacă petreceau multă vreme împreună, fie și o viață întreagă?

Etajul al doilea. Pufnea și gâfâia pe când urca scările în fugă. Alerga pe trepte întrebându-se cât de strânsă era legătura pe care o avea Gail cu trecutul ei. Ömer cu siguranță n-avea nici una cu al lui! Însă din când în când se surprindea tânjind după zilele de burlăcie, mai ales după vremurile când locuia cu prietenii lui, Abed și Piyu.

Nu pentru că Gail n-ar fi înțeles ce însemnau Abed și Piyu pentru el, fiindcă înțelegea perfect, și nici pentru că n-ar fi putut să se ducă și să rămână acolo peste noapte oricând ar fi dorit, fiindcă putea. Cu toate că acum era împlinit și însurat, dorul după zilele acelea i se părea, într-un fel, mult mai nelămurit și mai greu de îndurat. Din cauza vinovăției, probabil. Era ca și când ai fi continuat să-ți păstrezi vechiul obicei de-a te masturba constant, deși acum aveai parte de sexul fantastic și regulat pe care ți-l doriseși întotdeauna cu ardoare. De fapt, chiar continua să-și păstreze vechiul obicei de-a se masturba constant, deși acum avea parte de sexul fantastic și regulat pe care și-l dorise întotdeauna cu ardoare, însă asta nu-l făcea să se simtă

vinovat. Dar faptul că îi era dor de viața de doctorand pe care o ducea în Pearl Street nr. 8 îl făcea.

Însă era mai mult de-*atât*. Fiindcă pericolul real pe care îl presupunea faptul de a-i mărturisi soției tale că, din când în când, ți se făcea dor de viața de dinainte de căsătorie nu era acela că putea să nu înțeleagă ce voiai să spui, ci că putea să înțeleagă prea bine. Era oare posibil ca lui Gail să-i fi fost, la rândul ei, dor de viața de celibatară pe care o ducea împreună cu Debra Ellen Thompson, colega ei de apartament dintotdeauna? Fiindcă, în cazul în care îi era, *asta* putea să însemne mult mai mult de-*atât*!

La început, Ömer credea că nu-i păsa de lucrul ăsta, dar când a descoperit că, de fapt, îi păsa, a hotărât să nu se mai gândească la el. Nu numai pentru că astea erau lucruri dure-roase, pe care, de aceea, era mai bine să le eviți, ci și pentru că era pur și simplu îndrăgostit de Gail și, după cum îi șoptise ea odată la ureche, „avem tendința să ne împotrivim dorinței iubiților noștri de-a ne schimba de teamă să nu-i pierdem, dar poate că schimbarea care vine odată cu iubirea este singura noastră binecuvântare salvatoare“.

Ömer era gata s-o lase să-i remodeleze obiceiurile, standardele și chiar părerile, dacă îi mai rămăseseră vreunele. Dar să scape de suspiciune se dovedise a fi cel mai chinuitor. După atâta timp, nu se putea abține să nu se întrebe încă dacă putea fi adevărat că ele două împărțiseră mai mult decât o casă. Oare fusese un fel de „căsătorie bostoniană“, după cum se zvonea pe-atunci? Oare Gail și Debra Ellen Thompson fuseseră amante mai demult și, dacă da, cum se sfârșise legătura aceea, dacă se sfârșise vreodată? O parte din el tânjea după răspunsuri, în timp ce cealaltă parte voia pur și simplu să le evite. Mai bine te spălai pe mâini. Deși se poate să fi fost amândoi deprimați în ultimele zile, aveau o căsnicie fericită. Mai bine nu-și făcea griji.

Să nu scuipi pe feribotul care te poartă, o, călătorule!

Nu că l-ar fi deranjat legăturile ei trecute, atâta timp cât erau într-adevăr trecute. Exact așa voia să vadă bisexualitatea lui Gail: ca pe flacăra firavă a unei lumânări care se stinsese de mult sau ca pe o boală din copilărie care nu lăsase

nici un fel de urme, ceva în genul pojarului sau al vărsatului de vânt, deși probabil mai puțin sumbru, în fine, oricare ar fi fost analogia, ca pe un alt *obiect personal* pe care îl exclusese din cutiile pe care *Firma de Furgonete Calul în Galop* le transportase neglijent în viața lor matrimonială.

Etajul al patrulea. Apartamentul optsprezece. Ömer alege o cheie din legătura sa, rămase în picioare fără nici o expresie câteva clipe, ca și când n-ar fi știut ce să facă mai departe, și, nereușind să găsească o alternativă mai bună, deschise ușa.

— Gail! strigă, împleticindu-se înăuntru.

Să te îndrăgostești înseamnă să-ți însușești numele persoanei iubite, la fel cum să încetezi să iubești înseamnă să-ți-l însușești din nou. Numele sunt punțile spre castelele existenței oamenilor. Numai prin ele ceilalți, prieteni sau dușmani, pot găsi o cale să se strecoare înăuntru. Să afli numele cuiva înseamnă să surprinzi mai bine de jumătate din viața lui, restul e doar o chestiune de crâmpie și detalii. Copiii știu asta în adâncul sufletelor lor. De aceea refuză instinctiv să răspundă când un străin îi întreabă cum îi cheamă. Copiii percep puterea numelor, însă, pe măsură ce cresc, uită pur și simplu toate acestea.

Istoria religiilor este o strigare a numelor care trebuieenerate și totodată o mărturie a venerării numelor. Evreii practicau tradiția ocultă de a da nume, mai ales în momentul morții. Schimbau numele celor aflați pe patul de moarte pentru a le da o a doua șansă la viață. Musulmanii practicau și ei această tradiție, în special în momentul nașterii. Șopteau în urechile fragile ale copilului abia născut numele pe care avea să-l poarte, repetându-l de trei ori, ca să se asigure că a ajuns până în adâncul sufletului său. Creștinii ortodocși, care până și azi refuză să spună Istanbul în loc de Constantinopol, practicau și ei această tradiție. La urma urmei, cucerirea unui oraș seamănă cu pierderea iubitei în favoarea altcuiva. În ambele cazuri, oricât de mult timp ar trece, ai să-ți-o amintești după numele pe care i-l rosteai tu, niciodată după cel pe care l-a primit după plecarea ta.

— Te-ai apucat din nou de băut?